

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 363/08-117

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2009 o späťvzátí sťažnosti Mesta V. podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky, zastúpeného advokátom JUDr. A. B., B., v ktorej namieta porušenie čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007, po prijatí uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/09 z 18. februára 2009 plénom Ústavného súdu Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti Mesta V. z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2007 doručená sťažnosť a 25. februára 2008 doplnenie sťažnosti Mesta V. (ďalej len „sťažovateľ“) a Mestského zastupiteľstva mesta V., zastúpených advokátom JUDr. A. B., B. vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutím Správy katastra Poprad (ďalej len „katastrálny úrad“) sp. zn. H-3/97 z 11. marca 2004, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Sp 25/05 z 29. novembra 2005 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 SžoKS 21/06 z 3. mája 2007.

2. Ústavný súd uznesením z 5. novembra 2008 č. k. I. ÚS 363/08-44 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa podľa čl. 127 ústavy vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 SžoKS 21/06 z 3. mája 2007, vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľa odmietol a zároveň odmietol aj sťažnosť Mestského zastupiteľstva mesta V. podľa čl. 127a ústavy.

3. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie I. senát ústavného súdu v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospel k právnemu názoru odchylnému od právneho názoru II. senátu ústavného súdu vyjadreného v rozhodnutí č. k. II. ÚS 91/08-111 z 9. septembra 2008 (pozri bod 4 a 5). Rovnaký základ odchylných právnych názorov obidvoch senátov ústavného súdu [t. j. posúdenie právneho významu nariadenia Slovenskej národnej rady č. 52/1947 Sb. n. SNR o utvorení obce Vysoké Tatry a o zaistení rozvoja tatranského kraja (ďalej len „nariadenie z roku 1947“) k reštitučným nárokom Obce Š. podľa § 52 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení účinnom do 31. decembra 2001 (ďalej aj „katastrálny zákon“)] prima facie vyplýva už z porovnania príloh nariadenia z roku 1947 [konkrétne bodu 1 písm. b) prílohy] s nariadením Zboru povereníkov č. 6/1954 Sb. n. SNR o podrobnom vymedzení územia obvodu Mestského národného výboru vo V. a jednotlivých obvodných národných výborov (konkrétne prílohy 1 písm. A bod 5), a to pokiaľ ide (v prípade I. senátu ústavného súdu) o totožnosť identifikácie územia obce Š. v rámci oboch uvedených právnych predpisov

(z porovnania tam rozpísaných parcelných čísel je zrejmé, že v týchto predpisoch došlo v súvislosti s prepisom parcelných čísel k „pochybeniu“ vo vymedzení iba dvoch parciel, ostatné sú identické). Z obsahu dotknutých sťažností (vo veci sťažnosti sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 91/08 týkajúcej sa územia „Š. p.“ aj vo veci sťažovateľa vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 363/08 týkajúcej sa územia „T. Š.“) vyplýva, že ich podstatou je namietanie rovnakých právnych záverov vyslovených najvyšším súdom v oboch jeho rozsudkoch (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sž 21/06 z 3. mája 2007 vo veci „Š. p.“ a rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sž 21/06 z 3. mája 2007 vo veci „T. Š.“). Z uvedeného vyplýva, že vecnoprávny základ pre rozhodovanie I. senátu ústavného súdu, ako aj II. senátu ústavného súdu napriek tomu, že sa týkal odlišného územia, súvisel s posúdením vplyvu nariadenia z roku 1947 (samého osebe) na reštitučný nárok Obce Š. podľa § 52 ods. 1 katastrálneho zákona. Preto v súlade s § 6 zákona o ústavnom súde predložil I. senát ústavného súdu 4. februára 2009 plénu ústavného súdu návrh na rozhodnutie o zjednotení odchylných právnych názorov.

4. Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 91/08-111 z 9. septembra 2008 vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 21/06 z 3. mája 2007 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základné právo Mestského zastupiteľstva mesta V. podľa čl. 67 ods. 1 a 3 ústavy, zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 SžoKS 21/06 z 3. mája 2007 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľa a Mestského zastupiteľstva mesta V. ústavný súd svojím nálezom nevyhovel. II. senát ústavného súdu v podstatnom (tvoriacom odchylné právne názory I. a II. senátu ústavného súdu, pozn.) vychádzal z názoru, že na účely reštitučného nároku Obce Š. voči sťažovateľovi podľa § 52 ods. 1 katastrálneho zákona je právne významnou skutočnosťou nadobudnutie účinnosti nariadenia z roku 1947, ktorá nastala pred rozhodným obdobím (t. j. pred 1. januárom 1948), a preto nárok Obce Š. na zmenu priebehu hranice právne neobstojí.

5. Naopak, I. senát ústavného súdu v súvislosti s posúdením veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 363/08 predbežne dospel k názoru, že prvýkrát ku zmene priebehu hranice medzi obcou Š. a sťažovateľom došlo až v rozhodnom období (v rokoch 1948 až

1989), a to na základe až reálne uskutočnenej zmeny priebehu hraníc (§ 52 ods. 1 katastrálneho zákona).

6. Sťažovateľ ústavnému súdu oznámil podaním doručeným 17. februára 2009, že svoju sťažnosť v uvedenej veci (I. ÚS 363/08, pozn.) berie späť. Späťvzatie svojej sťažnosti odôvodnil tak, že má „záujem, aby sa zachoval doterajší územno-právny a administratívny stav mesta V. , ku ktorému podľa nálezu Ústavného súdu zo dňa 9. 9. 2008 č. k. II. ÚS 91/08 prislúcha aj Š.“. Vo svojom späťvzátí sťažovateľ ďalej uviedol, že považuje za „vhodné a žiaduce, aby sa nezvyšovalo napätie medzi Mestom V. a obcou Š. a ich obyvateľmi“, čím chce prispieť k „dobrým vzťahom a spolupráci medzi administratívnymi celkami v oblasti V. na prospech úspešného ďalšieho rozvoja tohto významného a jedinečného územia Slovenskej republiky. V dôsledku tohto späťvzatia našej sťažnosti zo dňa 11. 10. 2007 a na to nadväzujúcimi rozhodnutiami by zostal v platnosti stav pred napadnutými rozhodnutiami Správy katastra Poprad.“. Zároveň ústavný súd požiadal, aby pochopil a akceptoval „dobrý úmysel, ktorý sledujeme týmto späťvzatím našej sťažnosti v predmetnej veci a vyslovili s ním súhlas“.

7. Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

8. Za danej procesnej situácie (body 2 až 7) I. senát ústavného súdu trval na zjednotení odchylných právnych názorov (body 4 a 5) v pléne ústavného súdu, pretože ak by plénum ústavného súdu návrh na zjednotenie zamietlo, a tým potvrdilo správnosť právneho názoru II. senátu ústavného súdu (bod 4), prichádzal by do úvahy (tiež) postup podľa § 54 in fine zákona o ústavnom súde („späťvzatie sa nepripúšťa... ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu... ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa“) a následné zrušenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007. Pokiaľ by plénum ústavného

súdu potvrdilo právny názor I. senátu ústavného súdu (bod 5), nič by už nebránilo rešpektovať späťvzatie sťažnosti sťažovateľom, pretože toto späťvzatie (a tým aj vecná správnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 SžoKS 21/2006 z 3. mája 2007) by bolo v súlade (tiež) s rozhodnutím (stanoviskom) pléna ústavného súdu.

9. Plénum ústavného súdu na neverejnom zasadnutí 18. februára 2009 rozhodlo uznesením sp. zn. PLz. ÚS 1/09 vo veci zjednotenia odchylných právnych názorov II. senátu ústavného súdu vyslovených v náleze č. k. II. ÚS 91/08-111 z 9. septembra 2008 (bod 4) a v stanovisku I. senátu ústavného súdu (bod 5), ku ktorému dospel v súvislosti s prerokovaním sťažnosti sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 363/08, takto:

„Prvá zmena hranice katastrálneho územia obce Š., tak že z jej katastrálneho územia bolo odčlenené územie T. Š. v prospech územia Mesta V., bola vykonaná v rozhodnom období od 1. januára 1948 do 31. decembra 1989 [§ 52 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení platnom do 31. decembra 2001], a to bez súhlasu obyvateľov obce, a preto nie je dôvod na prinavrátenie územia T. Š. Mestu V., ktoré mu bolo odňaté na základe uznesenia pléna Okresného národného výboru Poprad č. 90 z 23. marca 1976.“

10. *Aj keď ústavný súd vo všeobecnosti pri odôvodnení uznesenia o zastavení konania (ak bola sťažnosť zobratá späť) rešpektuje procesný charakter tohto rozhodnutia, v okolnostiach danej veci, vzhľadom na zviazanosť rozhodnutia pléna ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/09 z 18. februára 2009 s týmto rozhodnutím, považuje za potrebné uviesť, že stanovisko (bod 9) je podľa čl. 131 ods. 1 ústavy rozhodnutím pléna ústavného súdu, ktoré musí byť prijaté nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov (plénum tvorí 13 sudcov ústavného súdu, pozn.), pričom ústavný súd je v ďalšom konaní viazaný týmto rozhodnutím (§ 6 zákona o ústavnom súde). Rozhodnutie (stanovisko) pléna pôsobí do budúca a má prednosť (zaväzuje ústavný súd k tomu) pred odchylným právnym názorom vyjadreným už v rozhodnutí niektorého zo senátov ústavného súdu. Z uvedeného podľa názoru ústavného súdu vyplýva okrem iného aj to, že takýmto rozhodnutím (stanoviskom) pléna ústavného súdu sú viazané aj orgány verejnej moci, ktoré po prijatí rozhodnutia pléna ústavného súdu*

o zjednotení právnych názorov senátov s konečnou platnosťou nerozhodli vo veci podľa (už prekonaného, pozn.) právneho názoru niektorého zo senátov ústavného súdu. Názor, že aj v už spomínanom prípade je orgán verejnej moci viazaný (medzičasom plénom ústavného súdu zmeneným) právnym názorom niektorého zo senátov ústavného súdu, treba považovať za extrémne formalistický, pretože ak by orgán verejnej moci vychádzal z už (medzičasom) prekonaného právneho názoru niektorého zo senátov ústavného súdu, tento by v ďalšom konaní (po podaní sťažnosti ústavnému súdu) pred ústavným súdom neobstál.

11. Na základe uvedeného (pozri bod 7 a 8) ústavný súd nezistil dôvody na nepripustenie späťvzatia sťažnosti, a preto konanie o sťažnosti sťažovateľa zastavil.

12. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2009